

Amint Nőé napjaiban...

Köszöntés: „„Kigyógyítom őket a hűtlenségből, szívből szeretni fogom őket, mert elfordult róluk haragom. Harmat leszek Izráelnek: virágzik majd, mint a lilium, gyökeret ver, mint a Libánon fái (Hós 14,5-6).” Ámen.

Fennálló ének: 6. zsoltár 1. verse: „Uram, te nagy haragodban...”

Fő ének: 205. dicséret: „Ne szállj perbe én velem, ó, én édes Istenem...”

Előfohász: „És amint Nőé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfia napjaiban is: ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek, egészen addig a napig, amíg Nőé be nem ment a bárkába. Azután jött az özönvíz, és elpusztított mindenkit. [...] Azok pedig ezt kérdezték tőle: Hol, Uram? Ő pedig így felelt: Ahol a tetem, oda gyűlnek a saskeselyűk is. (Lk 17,26-27.37).” Ámen.

Előima

Megvalljuk Előtted, felséges Istenünk, jó Atyánk a Jézus Krisztusban, hogy ahol a bűn uralkodik, ott minden megromlik. Lefelé húz a nyomorúság és közben minden és mindenki tombol, mert többet vár és többet akar. Ha Te nem jössz Urunk, elveszünk. Ha Te nem lettél volna, már rég nincs értéke az emberi életnek. Ha Te nem gondolkozol felőlünk, akkor már rég kimúlunk. Ha Te nem bánkódsz életünk felett, nem ismerjük meg a kegyelem állapotát. Ezért ma bűnbánó szívvel valljuk, – mert életről és halálról van szó –, hogy újíts meg bennünket. Moss meg bennünket, hogy tiszták legyünk. Vizsgáld meg szívünk állapotát – könyörgünk, hogy mi az, ami személyesen bennünket vezérel a hit útján, mikor és hogyan válunk kicsinyhitűekké és mikor hagyjuk el végleg azt az utat, amelyen a keresztet hordozni hívtál. Szólíts meg teljesen személyesen, találjon életünk, szolgálatunk, mindenünk kegyelmet Tenálad, mert erre csak Te vagy méltó és képes. Fiadban, az Úr Jézus Krisztusban, a mi Urunkban villantsd fel előttünk azt a csillagot, amely Jákóbban lett fényessé és értékessé, hogy mi, akik újból Nőé napjaiban élünk, az Emberfia napjaira tekintsünk, Aki eljön ítélni élőket és holtakat. Benne és Átala találj meg minket, hogy az Ő forró szeretete átjárja langymeleg lelkünket és elhívjon a bárkaépítésre, a lelkek mentésére Igéd és Lelked által. Ámen.

Textus: Mózes I. könyve 6. rész

„Történt pedig, hogy amikor az emberek kezdtek elszaporodni a földön, és leányaik születtek, látták az istenfiak, hogy szépek az emberek leányai, ezért feleségül vették közülük mindazokat, akiket kiválasztottak maguknak. Akkor ezt mondta az Úr: Ne maradjon lelkem örökké az emberben, hiszen ő csak test! Legyen az életkora százhusz esztendő! Abban az időben, amikor az istenfiak

bementek az emberek leányaihoz, és azok gyermekeket szültek nekik – sőt még azután is –, óriások éltek a földön. Ők voltak az ósidók nagy hírű vitézei. Amikor látta az Úr, hogy az emberi gonoszság mennyire elhatalmasodott a földön, és az ember szívének minden szándéka és gondolata szüntelenül csak gonosz, megbánta az Úr, hogy embert alkotott a földön, és megszorodott szívében. Azért ezt mondta az Úr: Eltörlöm a föld színéről az embert, akit teremtettem; az emberrel együtt a szárazföldi állatokat, a csúszómászókat és az égi madarakat is, mert megbántam, hogy megalkottam őket. De Nőé kegyelmet talált az Úr előtt. Nőének ez a története: Nőé igaz ember volt, feddhetetlen a maga nemzedékében. Az Istennel járt Nőé. Nőé három fiút nemzett: Sémét, Hámot és Jáfetet. A föld pedig egyre romlottabb lett az Isten színe előtt, és megtelt a föld erőszakossággal. És látta Isten, mennyire megromlott a föld, mert minden ember rossz útra tért a földön. Akkor ezt mondta Isten Nőének: Elhatároztam, hogy véget vetek minden élőlénynek, mert megtelt erőszakossággal miattuk a föld. Elpusztítom hát őket a földdel együtt. Csinálj magadnak bárkát góferfából, készíts rekeszeket a bárkában, és vond be kívülből szurokkal! Így készítsd el: a bárka hossza háromszáz könyök legyen, szélessége ötven könyök, magassága pedig harminc könyök! Ablakot is csinálj a bárkára: egy könyökre hagyd azt felülről! A bárka ajtaját az oldalára helyezd! Készíts bele egy alsó, egy középső és egy felső emeletet! Mert én özönvizet fogok hozni a földre, hogy elpusztítsak minden élőlényt az ég alatt. Minden el fog pusztulni, ami a földön él. Veled azonban szövetségre lépek: menj be a bárkába fiaiddal, feleségeddel és fiaid feleségeivel együtt! És vigyél be a bárkába minden élőlényből, mindenből kettőt-kettőt, hogy életben maradjanak veled együtt: hímek és nőstények legyenek! A madaraknak, a szárazföldi állatoknak és a föld minden csúszómászójának különböző fajtáiból, mindegyikből kettő-kettő menjen be hozzád, hogy életben maradjon! Vigyél magaddal mindenféle eledelt, ami csak ehető; gyűjtsd be magadhoz, hogy legyen enni valótok, neked is, meg azoknak is! Nőé így is tett: mindenben úgy járt el, ahogyan Isten megparancsolta neki.”

***Bűnbánatot tartó Keresztyén Gyülekezet,
szeretett testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!***

Az ember formálódik. és változik. A felolvasott igénkből is világosan látszik, hogy két dolog mozgatja az embert: a bűn vagy a rátalált kegyelem. A nagy óriások után, a föld vitézeinek leírását követően Isten emberiesítve van ebben a történetben. Az Úr letekint a földre és rendelkezik. Az ember élethosszáról, a bűvös 120 esztendőről, majd arról a nyomorúságáról, amely a bűneset következménye. Az, hogy az ember az ő képe, fájdalmat okoz Istennek. Az Úr

bánkódik és őrlődik, a Mindenható egyszerre csak magába roskad és azon töpreng, hogy hol rontotta el: Ő maga. Bár tudnánk mi így banksódni bűneink felett. Bár tudnánk mi így sírni és így gyógyulni terheink alatt. Bár tudnánk mi ilyen felelősséggel hozzáállni a bűnhöz és annak következményeihez. Az isteni antropomorfizmus Jézusban teljesezik ki. De az Úr nem megölette az embert, kipsztította, hanem bűnhódott érte. „Érttem hullt a drága vér!” Érttem! Érted? Vajon, felfogjuk ennek a csodának az értelmét? Ő bűnhódott, hogy nekünk életünk legyen. (ld. Ézs 53) Elterjedt a bűn: embertelenség és istentelenség uralkodik. Isten banksódik, mert fáj neki az ember bűne. A bűn fáj. A bűn megnyomorít. A bűn elsorvaszt. Az Isten megítéli a bűnt, de kegyelmet gyakorol. Ekkor jön Nóé kiválasztása. Kegyelmet talált az Isten előtt. Benne az Úr megvigasztalódik, mint édesapja is. (IMóz 5,29) „...kegyelemből hit által tartattatok meg!” (Ef 2,8) – nem elégszer hangsúlyozzuk. Kegyelmet talált. Istennel járt. Nóé nem züllött, de attól még bűnös ember. Isten volt a kezdeményező. Az Úr hajolt le hozzá. Ő szelídítette Szavával. Ő édesgette Beszédével. Milyen fontos, hogy az embert a kegyelem megtalálja. Az elveszett ember, lehet megtalált. Kegyelmet, irgalmat bűnbocsánatot, szeretetet egyedül Istennél találunk. Istennél, az Úrnál van a kegyelem. Mi semmit se tehetünk érte. A növekedést Isten adja, és Neki kell növekednie bennem, benned, bennünk. (Jn 3, 30) A bűnnel minden elhatalmasodik az ember életében. Az Úr kegyelme által minden a helyére kerül. A bűn összekever és romlottá tesz. A véték kétértelművé és zavarttá formál, de vannak emberek, akik ezek között is megpróbáltak emberek maradni. Nóé nemet mond a környezetének. Nóé nemet mondott a környezetére. Nóé nem beszél, nem reagál semmire, de ahogy hallja az isteni szót, az életmentő beszédet, rááll Isten szavára. Úgy cselekedett, ahogy az Isten parancsolta, így jutott hit által kegyelemre. Ebben a krízisben a hitben való megmaradás egy csomó mindenről való lemondást jelent. Az Úr kiválasztja Nóét, aki kegyelmet kapott és tisztán élt. Körülötte forgott a kegyelem. A hit próbája és

beteljesedése indul el lassan Nőé életében. Megtenni, amit az Isten mond. Egész lényemmel igent mondani. Létemmel, életemmel, igent mondani az Úr előtt. Akinek a színe előtt mozgott, Aki megalkotott, Aki vezérelt, Aki maga a kezdet, Aki maga a „VAGYOK”, Aki maga a vég, NEKI engedelmeskedni. Amikor le kell mondani a kisdéd játékokról. Le kell mondani. Bizony le kell. A bárka 150 méter hosszú Isten rendelése szerint. A fát be kell szerezni. A szurkot elő kell készíteni. Az állatokat össze kell gyűjteni nemük szerint. Az élelmet számukra és számunkra biztosítani kell. Nőé a szárazföld közepén építette a bárkát. Lemondott mindenről. Önmagáról, életéről, sőt tette ezt családjával együtt. Amikor az ember Istennel jár, mindenről lemond. Önfeladás. – Ez a keresztyén élet értelme és célja. Teljesen megüresíteni magam látva az Úr kegyelmét Őelőtte, Aki megüresítette önmagát és értem elment egészen a keresztfának haláláig. Aki Istennel jár, mindenről lemond. Egzisztenciális lemondás ez. A tanítványoknak ott kellett hagyni a halászhajót (ld. Lk 5,1-11). Máténak a vámszedőasztaltól kellett felállni. (ld. Lk 5,27-32) Nem tudom, drága testvérem, hogy neked miről kellett lemondanod, amikor a kegyelem megtalált. Nem tudom, hogy a te életedben mi volt az, amire azt mondtad, ezt elhagyom és ennek neki feszülve futok egyenest a cél felé.

A világ ma is azt szajkózza: Prioritások kérdése. Istennek is ez a lételeme: Élet vagy halál? Nőé és családja nemet mondanak a bűnre és élnek az Úr adta lehetőségekkel. Nem várnak, nem kívárnak, hanem neki kezdenek a munkának, mert az Isten ment meg, de Benne van az én munkám is. Társa vagyok a jó Istennek. Munkatársa. Jó sáfára. Isten eszköze vagyok, nem pedig az a valaki, akinek minden az ölébe hullik. Vagyok, mert valakivé tett, de éppen akkor is és ma is az engedelmesség által formál. Képes vagyok megtenni, én bűnben élő ember, akit Isten kegyelme megtalált azt, amit Ő mond? Leszek az Úr kedves illata? Világítani fogok? A bárka szimbólum. Az egy út követőinek a szimbóluma. A bárka a szabadulás eszköze, amit Isten útmutatása szerint Nőé épít. A bárka az

egyház jelképe. Sohase felejtsük el, hogy nekünk kell szolgálni, de Isten kegyelme és akarata szerint. Kritikus helyzetben élünk. Nehéz körülmények között mozgunk. A keresztyén embernek is véres verejtékkal kell enni kenyerét, de Istennel az oldalán. Az Úr még a nyomás alatt is megmondja, hogy hogyan harcolj a bűnnel. Kritikus helyzetben jól dolgozunk. A vészterhes idők nagy embereket szülnek, de a kérdés, hogy mi az Úr akarata. ENGEDELMESSÉG. A cselekvő keresztyén akkor érték, ha a mennyei felsőbb vezetés mögötte áll. Istennel az oldaladon. A mennyei Atyával és szeretetével. Isten szolgálatában állni azt jelenti, hogy ráhagyatkozom. Az Úrral járni azt jelenti, hogy Ő megy előttem. Én ültetek, más öntöz, de Isten adja a növekedést. Az Úr számít igazán. Ő legyen minden mindenekben. Ő legyen, mert Ő van, akkor a bárka és minden más eszköz, nem pedig cél. Isten szolgálatában állsz? Isten szántóföldje, Isten épülete, bárkája cél számodra vagy eszköz? (ld. IKor 3,6-9) Hányan ebből a történetből, még a gyerekek is azt mondják, hogy a bárka a lényeg. Abban menekültek meg az emberek. Nem igaz. Nem a bárka, nem is Nóé, hanem Isten, Akinek a szavára engedett Nóé. Többről van itt szó, mit arról, hogy az állatoknak ugyanaz a létfeltétele, mint az embereknek. Többről van itt szó, mint hogy az állatokból is kettőt kellett bevinni. Többről van itt szó, mint arról, hogy a természet és az ember összetartoznak. Többről. Isten nagy kegyelméről és szabadító tetteről, amibe engedelmesen belesimult Nóé, és minden szolga, aki hallgatott szavára. Nóé hittal fogadta az Úr szavát. Nóé hittal állt rá az Úr beszédére. Kire nézel te, drága kicsinyhitű testvérem? Kire nézel ma te, amikor nyilvános bűnbánatot tartasz? Hited kiből táplálkozik? Bizodalmat kibé veted? Ő mindannyiunk édes Atyja és Jézus Krisztusban ma is hitet keres a földön. Az erőszakosság világában, az elhatalmasodott bűnszövetkezetben Jézusban a mindenható Isten hitet keres, de vajon talál-e hitet a földön? Rá tekint hited? Belé veted minden bizodalmat? Hol van az Úr, amikor te meghátrálsz? Benned él? Téged mozgat? Veled jár? Neked szól a szava ma is: Csináld, építsd hittal és

reménységgel tudva, hogy Nélküle semmit sem tehetsz. Másképp élünk. Másképp: hit által. Másképp: Krisztusban. Másképp élünk, mint a többi ember. Ámen.

Utóima:

„Őrizkedj azért, és vigyázz nagyon magadra, hogy meg ne feledkezz azokról, amiket saját szemeddel láttál, és ki ne vesszenek emlékezetedből, amíg csak élsz (VMóz 4,9)!”

„Emlékezzél tehát vissza, hogyan kaptad és hallottad: tartsd meg azt, és térj meg! Ha tehát nem ébredsz fel, eljövök, mint a tolvaj, és nem tudod, melyik órában jövök el hozzád (Jel 3,3).”

„De ő így szólt hozzájuk: Mit féltetek, ti kicsinyhitűek? Ekkor felkelt, ráparancsolt a szelekre és a tengerre, és minden elcsendesült (Mt 8,26).”

„Ki hasonlítható Istenünkhöz, az Úrhoz, aki a magasban lakik, és a mélybe néz, az égbe is, a földre is? Fölemeli a porból a nincstelent,... (Zsolt 113,5-7).”

„Mert az Úr szereti a jogosságot, és nem hagyja el híveit. Megőrzi őket mindenkor, a bűnösök utódait pedig kiirtja. Az igazak öröklik a földet, és ott laknak mindvégig (Zsolt 37,28-29).”

„Lámpást sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem a lámpatartóra, hogy világítson mindenkinek a házban. Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátoakat (Mt 5,15-16).”

„Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig (Fil 2,6-8).” **Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...**

Adakozás: „Amikor a maga juhait mind kivezeti, előttük jár, és a juhok követik, mert ismerik a hangját (Jn 10,4).”

Áldás: „Hit által kapott kijelentést Nőé azokról a dolgokról, amelyeket még nem láthatott, és Istent félve és tisztelve készítette el a bárkát háza népe megmentésére. E hite által ítélte el a világot, és a hitből való igazság örökösévé lett (Zsid 11,7).” Ámen.

Záró ének: 466. dicséret: „Rád tekint már hitem...”